

Hana Venclů

Jak šel Provázek do světa

Je půl šesté odpoledne. Stojím s přeplněným batohem a jednou obří cestovní taškou u brněnského Grand hotelu a čekám na své kamarády. Dívám se na hodinky – už tu dávno měli být! Vtom najednou slyším hlasitý smích a volání: „Hej, Provázku, už jsme tady!“ Tak tady jsou, moji stále hluční kamarádi, se kterými se vydávám na poznávací zájezd do Anglie. Ještě že přišli včas, málem nám ten autobus zase ujel!

V autobuse usedáme až úplně vzadu. Cestování je strastiplné a dlouhé, vůbec nevím, proč jsme neletěli letadlem... Asi proto, že v letadle nezažiji s kamarády tolik legrace jako v autobuse, kde na sklápovacím stolečku hrajeme celou cestu mariáš. Přiznávám, jsme u toho dost hluční a naši spolucestující z nás asi moc velkou radost nemají. ..

Někdy nad ránem konečně všichni usneme. Když se probudím, co to vidím? Náš autobus už nejede po pevné zemi! Opatrně vystoupím ven a zjišťuji, že jsme na trajektu přes kanál La Manche. Ze zvědavosti vyšplhám až na vrchní patro trajektu. Se zájmem se ke mně přidávají i moji zvědaví kamarádi. Fouká pěkně silný vítr, až mně šlehá po tváři. Měl jsem si vzít ten svetr, říkám si, je tu pěkná zima. Vtom ale v dálce v mlze vidíme pobřeží a skály naší vysněné cílové destinace. Petr s úžasem otevře pusou: „To je ale krása!“

Za půl hodiny autobus vyjíždí z trajektu a po další hodině už stojíme před naším hotelem. „Tak a jsme tady, Anglie, těš se.“ Ano, jsme tu všichni – Petr Novotný, Michal Horák, Karel Malý a já, Standa Provázek, a vydáváme se vstříc novému dobrodružství!

Kateřina Klekarová

Jak šel provázek do světa

Co budeme potřebovat? Nit, látku, jehlu a nůžky. Ze všeho nejdříve je nutné provázek (v našem případě provázek speciální, zvaný nit nebo také příze) provléknout dnešním průvodcem – jehlou. Jehla je užitečný pomocník, ale umí být i nebezpečná, proto budme opatrní. Pokud se podařilo nit protáhnout uchem jehly, stačí udělat uzlík na jednom z konců a můžeme se vydat na cestu, dobrodružství začíná.

Světlem, kterým dnes budeme cestovat, je látka obdélníkového tvaru. Přeložíme ji napůl a stranu, kde se konce látky spojí, budeme pracovním nazývat severem. Na sever si musíme dát pozor; je totiž jedinou oblastí, kterou nesmíme cestovat, jinak bude výlet zmařen. A vydáváme se na cestu. Jehlu a nit zapícháme do severozápadní části území a pokračujeme směrem na jih podél okraje látky. Tempo a styl záleží na vašich schopnostech a rychlosti. Doporučujeme však použít zadní steh, který je pevný. Při strastiplné cestě na jih se totiž může stát, že vám dojdou síly a budete potřebovat energii. V takovém případě stačí dokončit steh, navléct novou nit a po řádném odpočinku pokračovat dál. Když se ocitneme na hranici, zakončíme steh. Podél jižní hranice totiž není nutné jít, je přehnutá, a proto ji není nutné sešívat. Je dobré šetřit silami, a tak stačí přeskočit na jihovýchodní hranici a vydat se na sever. Tuto cestu jistě hravě zvládnete, protože se blížíme k cíli. Po dosáhnutí severní hranice je výlet téměř u konce. Zakončíme steh a nit ustříhneme.

Nyní stačí, abychom hotový výrobek obrátili, aby nebyly vidět stehy. Už víte, co jsme vyrobili? Správně, je to pytlík. Můžeme ho opatřit ještě stužkou, kterou pytlík převážeme, aby se nám obsah nevysypal.

A ještě malá poznámka nakonec. Samozřejmě je možné celou cestu absolvovat motorizovaně – tedy šicím strojem. Výlet je pak pohodlnější a rozhodně rychlejší. Je to jen na vás!

Kristýna Fröhlichová

JAK ŠEL PROVÁZEK DO SVĚTA

„A proč? A paní učitelko, jak se to vyrábí? A proč to budeme dělat?“ Určitě každá z nás někdy slyšela některou z těchto všetečných otázek. Děti jsou na takové otázky naprostými experty. Dokáží se ptát snad na všechno, co kolem sebe vidí. Zнала jsem jednoho kluka, který se mě ve svých třech letech ptal na všechny mé činnosti. „Teto, co to máš?“ „Svačinu.“ „A jakou?“ „A proč?“ „Abych neměla hlad.“ „A proč???“ Po sérii asi deseti otázek jsem měla sto chutí zavřít dveře a odejít. Když se pořádně zamyslíte, určitě si vzpomenete i na nějaké perličky z vašeho dětství... Já si například pamatuji, že jsem se stále ptala: „Proč se tomu tak říká? Proč je houba houba? Proč se jí neříká jinak?“ Dnes žasnu nad tím, kde rodiče brali energii na všechny mé otázky odpovídat.

Když jsme na podzim v mateřské škole s dětmi vyráběli draky, spustily lavinu otázek. „Jak se vyrábí papír? Z čeho jsou barvičky a proč fouká vítr? A kdy ty draky půjdeme pouštět?“ Při poslední otázce: „Paní učitelko, jak se vyrábí provázek?“ jsem si pomyslela: „Jó, to kdybych věděla.“ Ale jako správná paní učitelka jsem se této zapeklité otázky nelekla a s dětmi jsme začali toto tajemství prozkoumávat. Po několika experimentech, prohlížení knížek a spoustě času, který jsme touto činností strávili, jsme spolu vyrobili knížku, která se jmenuje: *Jak šel provázek do světa*.

Jitka Rajmonová

Jak šel provázek do světa

Jednou kolem mě proletěla zvláštní věta: *Jak šel provázek do světa*. A vtom začala moje fantazie pracovat na plné obrátky... Představila jsem si provázek, jak kráčí po ulici. Zvláštní představa. Počkat! Představa se bortí, obraz mizí. Copak provázek má nožičky? Pokud by měl, tak kolik? A ejhle, z elegantně si vykračujícího provázku se dvěma nožičkami se stává stonožka s hrdě vztyčenou hlavou. Tedy, kdybychom takové stvoření potkali na ulici, co bychom tomu asi řekli? A co když nohy nemá? Možná se plazí, možná letí jako pavučina nebo cestuje jinak, třeba s poštovním balíkem...

A představivost pracuje. Fantazie jásá, plesá. Já se nestačím divit a tiše se směji. Takovým provázkem světoběžníkem může být jistě i naprosto obyčejný provázek, který teď leží někde doma v košíku a který s námi procestoval kus světa jako dobrý pomocník. Jen promluvit.

Vím o nejednom takovém provázku u nás doma, mohl by vyprávět... Panečku, to by byly příběhy!

A co vy? Také máte takový zcestovalý provázek?

Jak řel provázek do řvĕta

Provázek. Jinak řeĕeno také motouz ĕi na Valařsku řpagát. Řeklo by se – obyĕejná vĕĕ! Zamýřleli jste se uř ale někdy nad tím, jaký má provázek řivot? řádnĕ obavy... Ani mĕ nikdy nenapadlo o něĕem takovĕm přemýřlet a to až do chvíle, kdy jsem mĕla to řtěřtí, ře se mi jeden provázek – jmenoval se Wanggui – se svĕm řivotním příběhem řvĕřil. Vyprávĕl mi o tom, jak řel do řvĕta. Āhtĕli byste to také slyřet? Tak dobře poslouchajte!

Jak jistĕ víte, provázek mĕže být vyroben z řůzných materiálů, a to přírodních, jako je například bavlna, len, konopí, juta, nebo umĕlých, jako je řeba polypropylen ĕi polyethylen. Provázek Wanggui, o kterĕm se chystám vyprávĕt, byl vyroben z juty. Tato jednoletá rostlina s vlákňitým stonkem dlouhým až 4 m roste převážně v tropickĕm pásu, nejvíce pak v Indii, Āĕinĕ a Bangladĕři. V Āĕinĕ vyrostla i juta provázku Wanggui. Mořná vás zarazilo uř jmĕno onoho provázku. Prozdřím vám, ře se jmenoval po chlapci, jenř ho vyrobil. Byl to jeho vĕbec první provázek, který vyrobil ũplně sám, tudíř byl na něj náležitĕ hrdý. Od tĕ chvíle nosil chlapec provázek stále při sobĕ. Dokonce s ním kařdý veĕer usínal! Jednou se vřak stalo něĕo, co osudy obou Wangguů navřdy zmĕnilo.

Byl zrovna teplý podveĕer, kdyř se chlapec procházel po pláři a zaujatĕ si prohlířel svĕj provázek, kdyř vtom potkal svĕho kamaráda. Hned mu pyřně svĕj výtvar ukazoval. Potĕ chlapce napadlo, ře pro provázek postaví domeĕek, a odbĕhli si najít potřebný stavební materiál. Bohuřel se k provázku v nestřeřenĕm okamřiku snesl racek a provázek se řázem ocitl v jeho zobáku. Smutně sledoval, jak plář pomalu mizí v dáli.

Provázek Wanggui pocítil zpoĕátku obavy, zda jej racek nesní, a také stesk po svĕm tvřrci. Po chvíli se ale upokojil a kochal se nádhernou scenĕrií pod sebou. No posuřte sami – copak se provázku naskytne taková příležitost jen tak? Letĕli několik hodin, než si racek uvĕdomil, ře to, co ulovil, není k jídlu. Po tomto poznání se zbavil Wangguiho nejjednoduřřím způsobem, jakým mohl. Otevřel zobák a nechal provázek spadnout do Tichĕho oceánu.

Plachtĕní vzduchem se Wangguimu velmi líbilo, ovřem nechat se jen tak unášet na vlnách mĕlo také svĕ kouzlo. Dokonce se zde seznámil i s několika rybami, z nichř ho některĕ dokonce svezly na hřbetĕ! To se Wangguimu velice zamlouvalo. Nakonec jej vlny, společně s rybami, donesly až k pobřeři Ruska. No a tam jsem Wangguiho na pláři mezi muřlemi našla já. Byla jsem zrovna v Rusku na návřtĕvě u svĕch příbuzných. Wanggui mi vyprávĕl svĕj příběh a dost jsme se skamarádili. Zalíbil se mi tak, ře jsem si jej odvezla zpĕt do Āeska.

Po několika tĕdnech společného souřítí jsem si uvĕdomila, ře Wanggui je duří dobrodřuh a neposeda a začíná se malinko nudít. ũplně nejvíc vzpomínal na létání v rackovĕ zobáku. Hodně jsem přemýřlela nad tím, jak mu létání opĕt dopřát, a nakonec mĕ napadlo uvázat Wangguiho na balónek napuřřĕný heliem a nechat ho cestovat dále. Louĕení bylo smutné. Vĕděla jsem vřak, ře to tak má být. Byl správný ĕas. Wanggui se pomalu ale jistĕ vznášel k obloze. „Budeř mi chybĕt!“ zavolal jeřtĕ. „Ty mnĕ taky, Wanguiku drahý!“ zařeptala jsem skoro plaĕky. Dodnes na toho provázkovĕho neposedu vzpomínám. Kam asi doletĕl?

Tak co? Uř si dokážete představit řivot (ne)obyĕejného provázku? Uznávám, ře provázek, s nímř jsem se potkala já, je pouze jedním z miliard provázků, které na řvĕtĕ jsou, proto nemĕžeme mít o jejich řivotech jasnou představu. Osudem větřiny provázků je jistĕ slouřit lidem k zavazování vĕĕí, coř je jejich prioritním posláním. Není divu, ře první, co se vybaví větřinĕ lidem v souvislosti s provázkem, je uzel ĕi vázání. Já si ovřem vřdycky vzpomenu na Wangguiho...